

Forblad

Civilbefolkningens vilkaar i en kommende krig

O. de Fine Skibsted

Tidsskrifter

Arkitekten 1933, Ugehæfte

1933

Civilbefolkningens Vilkaar i en kommende Krig. Af Oberst O. de Fine Skibsted. Oktav 20 S. Eget Forlag. 1932. Pris 35 Øre.

Forfatteren oplyser i Forordet, at han sidste Sommer absolut uden Succes foreslog en Del Kommunalbestyrelser at rette en Opfordring til Regeringen om at tage Spørgsmaalet op om Civilbefolkningens Beskyttelse mod Luftangreb. Nærværende Piece tilsigter derfor at udrede ganske upolitisk og civilt, hvad man kan vide om Arten af en fremtidig Luftkrig. Vi skal citere nogle Afsnit:

„Sprængbomberne kan have en Vægt op til 1 Ton og maaske mere. De bringes til Eksplosion ved at et iskruet Brandrør bringes til Eksplosion ved Granatens Anslag eller, *hvis det er forsynet med Forsinkelsesanordning*, naar Sprængbomben *f. Eks. har passeret gennem Etagerne i et Hus og er naaet ned i Kælderen*. De indeholder omkring den halve Vægt i Sprængstof, og en Bombe med en Totalvægt af 100 kg, altsaa med 50 kg Sprængstof, ødelægger Bygninger paa et Areal af 100 m². Man regner almindeligvis med, at 1 kg Bombe ødelægger Bygninger paa 1 m², og kommer derved til, *at en Bombe paa 1000 kg vil kunne rasere et Areal paa 1000 m²*, altsaa ca. 32 × 32 m, et helt Bygningskompleks.

... Den angivne Beregningsmaade giver til Resultat, at man for at rasere en Kvadratkilometer maa anvende en Bombevægt af 1000 Tons.

... Jeg skal herefter omtale Brandbomber, hvis eneste Formaal er at tænde Ild i Bygningerne.

Henimod Krigens Slutning var man naaet til en Konstruktion af disse Bomber saa effektiv som tænkeligt, idet hele Bomben, baade Skal og Indhold, kan brænde samtidigt med at udvikle en Varme paa 2—3000°. Det er de saakaldte Elektronbomber, som fremstilles af Elektron. Dette er en Legering af Aluminium og Magnesium, altsaa et Metal, hvoraf man kan forme hele Bomben, hvis Vægt kan ligge helt nede ved 1 kg, ja, man mener endog at kunne gaa til 0,5 kg — netop tilstrækkeligt til, at Bomben kan gaa igennem almindelige Tage og ned paa Tagetagens Gulv. Bomben tændes i Anslaget af et lille Brandrør, hvis Ildstraale føres gennem chlorsur Kali til en lille Mængde Tehrmit, som ligger inde i

Bombens Midte. Thermit er en Blanding af Aluminium og Jærnilte og opvarmet til ca. 600° smelter Blandingen straks og kommer samtidigt i Brand, hvorved der udvikles de 2—3000° Varme, som maa til for at Elektronskallen skal bringes i Brand. Denne smelter saa i en Brøkdæl af 1 Minut med en Temperatur paa 2000—3000° og æder sig igennem Loftet som tændes, drypper ned paa næste Gulv, som tændes o. s. v.

Vand kan *ikke* anvendes mod selve Bombens smeltende Materiale.

De fleste Giftarter er flygtige og fortyndes hurtigt af Vinden. De mere permanente Gasarter f. Eks. Senepsgassen og Lewisit, er de farligste, men der kan gaa Timer inden Virkningen spores, og man vil snarere anvende Taare- eller Nysegasser, der skaber øjeblikkelig Rædsel og Panik.

Giftgassen sniger sig hen langs Jorden under stadig Fortynding. Blæser det eller regner det, er det ikke godt Gasvejr . . . Gassen gaar med Vinden og er ikke i højere Grad end Vinden tilbøjelig til at trænge ind i Husene.

Man kan derfor skabe en ret effektiv Beskyttelse ved at lukke Vinduer og Døre og tilstoppe alle Aabninger med fugtige Klude.

Af *tekniske* Foranstaltninger nævner Forfatteren Indretning af underjordiske Anlæg til Tilflugtssteder. Tidligere har han i Dagbladsartikler paapeget Værdien af Betonetageadskillelser over for Brandbombeangreb.